ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1895. Выдано 4. Марта Ч. III.

Ч. 13. Ч. 94/орд.

О захованю и защитѣ справъ касаючихъ ся восточныхъ церквей.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
LEONIS
DIVINA PROVIDENTIA
PAPAE XIII
LITTERAE APOSTOLICAE
DE DISCIPLINA ORIENTALIUM CONSERVANDA ET TUENDA.

Leo Episcopus
SERVUS SERVORUM DEI
Ad perpetuam rei memoriam.

Orientalium dignitas Ecclesiarum, pervetustis rerum monumentis eisque insignibus commendata, magnam habet toto christiano orbe venerationem et gloriam. Apud illas enim, inita benignissimo Dei consilio humanae redemptionis primordia, celeriter ad ea properavere incrementa, ut laudes apostolatus et martyrii, doctrinae

СВЯТѢЙШОГО ГОСПОДИНА НАШОГО
ЛЬВА
ПРОВИДѢНІЕМЪ БОЖИМЪ
ПАПЫ XIII
АПОСТОЛЬСКІЙ ЛИСТЪ
О ЗАХОВАНЮ И ЗАЩИТѢ СПРАВЪ КАСАЮЧИХЪ СЯ ВОСТОЧНЫХЪ ЦЕРКВЕЙ.

Левъ Епископъ
СЛУГА СЛУГЪ БОЖИХЪ
Во вѣчну память.

Достоиньство восточныхъ церквей, основане на старинныхъ и величавыхъ памятникахъ, мае въ цѣлôмъ христіяньскôмъ свѣтѣ велике почитанье и славу. У нихъ бо позыскали всеблагимъ судомъ Божимъ установленй начала искупленія роду людского скоро такій взрôстъ, що апостольство и мученичество, наука и

et sanctitatis primo honore floruerint primam saluberrimorum fructuum laetitiam ediderint. Ex illis autem perampla beneficiorum vis in ceteros late populos mire profluxit; quum beatissimus Petrus, princeps apostolici ordinis, multiplicem erroris vitiique pravitatem disiecturus, lumen veritatis divinae, evangelium pacis, Christi libertatem in dominam gentium urbem caelesti numine intulit. — At Ecclesiis Orientalibus Romana potissimum, ecclesiarum omnium caput, sane quantum honoris et caritatis inde a memoria apostolica tribuere consuevit et quam fideli obsequio vicissim laetari: easdemque, per varia deinde atque acerba tempora, nequaquam ipsa destitit, providentia et benefactis a iacturis erigere, devinctas retinere, revocare discordes. Neque ultimum illud fuit vigilantiae officium, ut proprias cujusque orientalis gentis consuetudines sacrorumque rationes, quas pro potestate et sapientia sua ligitimas edixisset, integras in eis perpetuo custodiret ac tueretur: cujus rei documento multa sunt quae Decessores Pontifices; cum primis Pius IX fel rec., vel suis ipsi actis vel per sacrum Consilium christiano nomini propagando prudentissime censuerunt. Non minore permoti Nos adductique studio, sub ipsa pontificatus initia, ad christianas Orientis nationes oculos peramanter convertimus. Maturavimus quidem conferre curas ad earum allevandas necessitates, aliasque sumus deinceps occasiones nacti actuosae benevolentiae testandae: sed nihil profecto antiquius sanctiusque fuit neque est, quam animis cum Sede Apostolica obstrictis, adeo in eis ardorem excitare et fecunditatem fidei, ut ad maiorum excellentiam et laudem exemplis renovatis nitantur.

святôсть тамъ похвально передъ всѣми процвитали, и першй такъ радостнй якъ и спасительнй овочи принесли. Зъ нихъ розляло ся на прочй народы далеко и широко пребогате множество добродѣйствъ, коли преблаженный Петръ, первоначальникъ Апостольского чину, для усуненя многои злобы, заблужденій и порокôвъ свѣтло божои правды, Евангеліе мира, свободу Христа принѣсъ пôсля небесного указаня до мѣста пануючого надъ всѣми народами. — Римска же церковъ, голова всѣхъ церквей, оказовала звычайно особенно восточнымъ церквамъ ôтъ часôвъ Апостольскихъ велику честь и любовъ, потѣшала ихъ взаимными услугами, и не уставала тіи же потôмъ въ рôжныхъ и гôркихъ часахъ своимъ покровомъ и добродѣйствами ôтъ упадку пôднести, до себе притягнути, и ôдъ едности ôтпавшихъ приглашати. И не послѣднымъ обовязкомъ еи чуйности було, власнй звычаи и обряды богослуженія поодинокихъ восточныхъ народôвъ, котрй они на пôдставѣ прислугоючои имъ власти и ихъ мудрости узнали законными, всегда ненарушимо у нихъ задержати и хоронити: доказомъ того суть многй постановленя, котрй Нашй попередники особенно блаженнои памяти Пій IX або самй своими актами, або посредствомъ конгрегаціи о розширеню вѣры отвѣтными узнали — Неменшою печаливостію побудженй и наклоненй звернули такожь Мы заразъ зъ початку Нашого понтификату Нашй очи повнй любови на восточнй народы. Насамперѣдъ спѣшилисьмо заспокоити ихъ потребы, и користалисьмо зъ рôжныхъ случайностей, щобы имъ оказати Наше дѣйствительне благоволеніе: но дѣйстно ничо не було и не есть для Насъ важнѣйшимъ и святѣйшимъ, якъ въ тѣсно полученыхъ съ Апостольскимъ Пре-

Iam licuit aliquot adiumenta Ecclesiis illis afferre. — Collegium hac ipsa in Urbe clericis Armeniis et Maronitis instituendis, itemque Philippopoli et Hadrianopoli pro Bulgaris, condidimus; Athenis Leonianum condendum decrevimus; etiam seminario sanctae Annae, quod Hierosolimae, cleri Graeci Melchitae educendi causa, coeptum est, maiorem in modum favemus. In eo praeterea sumus ut Syrorum numerum in alumnis Collegii Urbaniani augeamus; utque Athanasianum Graecorum ad pristinum restituamus institutum, quod Gregorius XIII, munificus auctor, sapienter voluit, unde viri extiterunt clarissimi. Plura vero in hoc similique genere experiri Nos atque efficere posse, eo nunc vehementiore voluntate exoptamus, postquam, aspirante Deo, consilium iamdiu meditatum perfecimus appellandi singulari epistola principes et populos universos ad felicem fidei divinae unitatem. Nempe inter christianas gentes calamitose divulsas, primo loco Orientales vocare, adhortari, obsecrare contendimus, quanta maxima potuimus apostolica et paterna caritate. Inchoatam spem quotidie magis foveri periucundum accidit Nobis, certumque est, opus tam salutare enixius insistere; ut, quidquid ex Apostolicae Sedis providentia expectari possit, admodum expleamus, quum submovendis simultatis vel suspicionis causis, tum optimis quibusque reconciliationis praesidiis admovendis. — Praestantissimum id esse existimamus, ad incolumitatem disciplinae Orientatium propriae, cui valde semper tribuimus, animum curasque adiicere. Qua in re iam Nos clerico-

столомъ сердцяхъ взбудити горячу и плодоносну вѣру, щобы они въ наслѣдованю своихъ предкôвъ стремѣли до ихъ превосходства и хвалы.

Уже було намъ можливо тымъ церквамъ певну помôчь подати. Основалисьмо въ самôмъ Римѣ колегіи для клирыкôвъ арменьскихъ и мароницкихъ, а такожь въ Филипополи и Адріанополи для Болгарôвъ; въ Атенахъ постановилисьмо основати Леоніанумъ; такожь Семинарію св. Анны, котра въ Ерусалимѣ для выхованя греко-мелхитского духовеньства зôстала ôтворена, вспираемъ въ значнôмъ степени. Есть кромѣ того Нашимъ намѣреньемъ число Сирійчикôвъ межи питомцями колегіи Урбаніанумъ помножити, а грецку колегію св. Атаназія, зъ котрои выйшли преславнѝ мужи, ôтдати еи первѣстному призначеню, пôсля мудрого намѣреня Григорія XIII, еи щедрого основателя. Теперъ же желаемо еще усильнѣйше, еще бôльше въ тôмъ взглядѣ предприняти и здѣлати, коли Мы за помочію Божою давно повзяте намѣренье усовершили, а то, щобы осôбнымъ письмомъ завôзвати всѣхъ владѣтелѣвъ и народы до щасливои едности божои вѣры. И такъ старалисьмо ся, зъ помежи нещасливо розлученыхъ христіяньскихъ народôвъ передвсѣмъ восточныхъ съ всею можливою апостольскою и ôтцѣвскою любовію взывати, упоминати, умоляти. Усильно желалисьмо, щобы взбуджена надѣя оказала ся чимъ разъ бôльше оправданою, и есть певнымъ, що тое такъ спасительне дѣло близше посунуло ся; що лише можна ожидати ôтъ печаливости Апостольского престола, хочемо здѣлати чи то черезъ усуненье причинъ зависти и пôдозрѣня, чи то черезъ ужитье найлучшихъ средствъ до порозумѣня. Найважнѣйшимъ уважалисьмо звернути Нашу увагу и старанность на не-

rum ephebeis earum gentium proxime conditis hanc etiam dedimus praescriptionem, dabimus eamdem condendis, ut maxima raligione ritus colant et observent suos, in eisque cognitionem usumque alumni capiant. Siquidem in rituum orientalium conservatione plus inest quam credi possit momenti. Augusta enim, qua varia ea rituum genera nobilitantur, antiquitas, et praeclaro est ornamento Ecclesiae omni, et fidei catholicae divinam unitatem affirmat. Inde enimvero, dum sua praecipuis Orientis Ecclesiis apostolica origo testatior constat, apparet simul et enitet earumdem cum Romana usque ab exordiis summa coniunctio. Neque aliud fortasse admirabilius est ad *catholicitatis* notam in Ecclesia Dei illustrandam, quam singulare quod ei praebent obsequium dispares caeremoniarum formae nobilisque vetustatis linguae, ex ipsa Apostolorum et Patrum consuetudine nobiliores; fere ad imitationem obsequii lectissimi quod Christo, divino Ecclesiae auctori, exhibitum est nascenti, quum Magi ex variis Orientis plagis devecti *venerunt... adorare eum.* [1]) — Quo loco illud apte cadit animadvertisse, quod sacri ritus, tametsi per se instituti non sunt ad dogmatum catholicorum evincendam veritatem eadem tamen viva propemodum exprimunt splendideque, declarant Quapropter vera Christi Ecclesia, sicut magnopere studet ea custodire inviolata quae, utpote divina, immutabilia accepit, ita in usurpandis eorumdem formis nonnunquam concedit novi aliquid vel indulget, in iis praesertim que cum venerabili antiquitate conveniant. Hoc etiam modo et eius vitae nunquam senescentis proditur vis,

[1]) Matth. II, 1—2.

нарушимôсть свойственного восточнымъ обряду, котрый Мы всегда дуже поважали. Протое дались мо уже основанымъ духовнымъ науковымъ заведенямъ тыхъ народôвъ приписъ, и дамо такожь маючимъ ся основати, щобы съ найбôльшою совѣстностію ихъ обряды плекати и заховати, и щобы питомцѣ ихъ знанье и вправу въ тыхъ же собѣ присвоили. Въ захованю бо восточныхъ обрядôвъ лежитъ далеко бôльша важнôсть, якъ то помыслити можна. Бо взнесла старожитнôсть, котрою тѝ розличнѝ обряды суть возвеличенѝ, причиняе ся такъ для цѣлои церкви до преславного благолѣпія, якъ и стверджае божественну еднôсть католицкои церкви. Бо коли именно черезъ тое яснѣйше показуе ся апостольске основанье найславнѣйшихъ церквей Востока, явствуе такожь ихъ первоначальна найстислѣйша связь съ римскою церквою. И може нема ничого такъ чудесно ôтповѣдного до поясненя признаку католицтва церкви Божои, якъ то особенне почитанье, котре еи розличнѝ обрядовѝ церемоніи и славнѝ старожитностію языки котрыхъ такъ Апостолы якъ и св. Отци уживали, мовбы наслѣдуючи преизрядному почитаню, яке Христу, божому основателеви церкви по Его рождествѣ оказане було, коли зъ рôжныхъ окрестностей Востока прибувшѝ мудрцѣ прійдоша.... поклонити ся ему. [1]) Тутъ дасть ся легко застосовати увага, що хотяй святѝ обряды самѝ собою не суть установленѝ для доказаня правды католицкихъ догматôвъ, то однако суть они живымъ выразомъ и яснымъ потвердженьемъ тыхже. Якъ протое правдива церковъ Христова съ великою

[1] Мат. 2. 1 — 2.

et ipsa magnificentius Christi sponsa excellit, quam sanctorum Patrum sapientia veluti adumbratam in effato agnovit davidico: *Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate .. in fimbriis aureis, circumamicta varietatibus.*[1])

Quoniam igitur haec rei liturgicae disciplinaeque orientalis iure probata varietas, praeter ceteras laudes, in tantum decus utilitatemque Ecclesiae convertitur, eo non minus pertineant muneris Nostri partes opertet, recte ut sit consultum, ne quid incommodi imprudenter obrepat ab occidentalibus Evengelii administris, quos ad eas gentes Christi caritas urgeat. — Rata quidem permanent quae in hoc Benedictus XIV, Decessor Noster illustris, sapienter provideque decrevit per Constitutionem *Demandatam*, in forma epistolae, die datam XXIV decembris anno MDCCXLIII, ad Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum omnesque eiusdem ritus Episcopos eidem Patriarchae subiectos. Verum, aetatis decursu non brevi, novatis per ea loca rerum conditionibus, atque latinis Missionariis Institutisque ibidem multiplicatis, factum est ut peculiares quaedam Apostolicae Sedis curae in eadem causa exposcerentur: quod certe peropportunum fore, crebra per hosce annos occasione Nosmetipsi cognoramus, et deside-

[1]) Ps. XLIV.

старанностію старае ся удержати ненарушимо то, що она яко Боже, а затымъ яко незмѣнне отримала, такъ въ уживаню формъ часомъ позваляе або допускае щось нового, особенно въ тôмъ, що соглашае ся съ достопочтенною старожитностію. Тымъ чиномъ оказуе ся такъ еи николи не старѣюча ся животна сила, якъ такожь выступае тымъ славнѣйше яко обручниця Христова, котру мудрôсть святыхъ отцѣвъ узнала предобразовану въ словахъ Давидовыхъ: Предста царица одесную тебе въ ризахъ позлащенныхъ одѣяна преиспещрена.... рясны златыми одѣяна и преиспещрена.[1])

Понеже отже тое управнене розличіе восточныхъ литургій и дисциплины кромѣ иншихъ преимуществъ такъ дуже причиняе ся до благолѣпія и пользы церкви, то не менше належитъ до обовязку Нашого чина о тое старати ся, щобы нерозважно не повстали якû недогôдности ôтъ западныхъ проповѣдникôвъ Евангелія, котрыхъ любовъ Христа до тыхъ народôвъ привела. Есть вправдѣ еще въ повнôй силѣ, що мудро и розумно Нашь славный попередникъ Венедиктъ XIV постановивъ въ выданôй въ формѣ листу дня 24. Студня 1743 до греко-мелхицкого Патріярхи Антіохійского и до всѣхъ тому Патріярсѣ пôдчиненыхъ Епископôвъ — конституціи *Demandatam*. Однако, понеже въ протягу досыть довгого часу положенье условій въ тыхъ сторонахъ змѣнило ся, и латиньскû мисіонарѣ и заведенія тамъ помножили ся, оказала ся потреба певныхъ спеціяльныхъ заряджень Апостольского Престола. Якъ на часѣ они теперъ були бы, переконалисьмо ся самû часто въ послѣдныхъ рокахъ, а неразъ до Насъ

[1]) Пс. XLIV.

ria aequissima confirmaverant Venerabilium Fratrum in Oriente Patriarcharum, non semel ad Nos delata. Quo autem totius negotii apertius pateret summa, aptioresque providendi rationes definirentur, eosdem Patriarchas haud ita pridem in Urbem advocare placuit, quibuscum communicaremus consilia. Tum eos, una cum nonnullis Dilectis Filiis Nostris S R. E. Cardinalibus, coram ad deliberandum frequenti congressione habuimus. — Iis autem rebus omnibus, quae communiter propositae et agitatae sunt, meditate perpensis, induximus animum certa quaedam eiusdem Benedictinae Constitutionis praescripta, congruenter novis earum gentium temporibus explicatiora facere et ampliora. In quo praestando, hoc tamquam principium ex ipsa deprompsimus, sacerdotes nempe latinos eo tantum consilio ab Apostolica Sede in illas regiones mitti, ut sint Patriarchis et Episcopis *in adiutorium et levamen;* cauto propterea *ne utendo facultatibus sibi concessis, eorum iurisdictioni praeiudicium inferant et numerum subditorum imminuant:* [1]) ex quo perspicuum extat quibus legibus officia eorumdem Latinorum ad Hierarchiam Orientalem sint temperanda.

Itaque rerum capita quae sequuntur visa sunt in Domino praescribenda et sancienda, ut facimus, Apostolica fulti auctoritate; iam nunc declarantes velle Nos atque edicere ut eadem Benedictina decreta, quae de Graecis Melchitis primitus data sunt, fideles omnes cuiusvis in Oriente ritus universe attingant.

I. Missionarius quilibet latinus, e clero saeculari vel regulari, qui orien-

[1]) Const. *Demandatam n. 13.*

зверненй оправданй желанія преподобныхъ братій восточныхъ Патріархôвъ потвердили то. Щобы же важнôсть цѣлои справы выступила явнѣйше, и предпринятй були найôтповѣднѣйшй средства, узналисьмо добрымъ, тыхъ же Патріярхôвъ завôзвати до Риму, щобы съ ними нарадити ся. И держалисьмо съ ними и нѣкоторыми Нашими возлюбленными Сынами Кардиналами св. римскои Церкви частѣйшй нарады.—По зрѣлôй розвазѣ всего того, що вспôльно предложенымъ и розправлянымъ було, постановили Мы певнй приписы тои венедиктиньскои конституціи ôтповѣдно до новыхъ потребъ тыхъ народôвъ доповнити и розширити. При тôмъ взялисьмо принципъ згаданои конституціи, що латиньскй священники посылаютъ ся ôтъ Апостольского Престола въ тй краи лише въ тôй цѣли, щобы они Патріярхамъ и Епископамъ, „помôчь и улекшенье“ приносили, и що протое застережено зôстало „щобы они черезъ уживанье наданыхъ имъ властей въ ихъ судовластіе не вкрочали, и число ихъ пôдчиненыхъ не зменшали“ [1]) зъ чого ясно оказуе ся, пôсля якихъ законôвъ обовязки латинникôвъ взглядомъ ерархіи восточнои належитъ управильняти.

И такъ узналисьмо о Господѣ слѣдуючй точки приписати и санкціоновати, що симъ, опираючись на Апостольскôй власти творимъ, при чôмъ заявляемъ, що хочемо и высказуемъ, що тіи же первѣстно для Грекôвъ Мельхитôвъ выданй венедиктиньскй постановленя розтягаютъ ся въ загалѣ на всѣхъ вѣрныхъ якого будь восточного обряду.

I. Кождый латиньскій мисіонаръ зъ духовеньства мірского або закон-

[1]) Конст. Demandatam ч. 13

talem quempiam ad latinum ritum consilio auxiliove inducat, praeter *suspensionem a divinis* quam *ipso facto* incurret, ceterasque poenas per eamdem Constitutionem *Demandatam* inflictas, officio suo privetur et excludatur. Quae praescriptio ut certa et firma consistat, exemplar eius patere vulgatum apud Latinorum ecclesias iubemus.

II. Ubi desit proprii ritus sacerdos cui Patriarcha orientalis mandet spiritualem suorum administrationem, ibi eorum curam suscipiat Parochus alieni ritus qui easdem atque ipsi species, azymum vel fermentatum, ad consecrandum adhibeat; anteferatur qui eas adhibeat ritu orientali — Fidelibus autem sit facultas communicandi utrovis ritu; non eis tantummodo locis ubi nulla ecclesia nec sacerdos sui proprii ritus habeatur, prout a sacro Consilio christiano nomini propagando decretum est die XVIII augusti anno MDCCCXCIII, verum etiam ubi, propter longinquitatem ecclesiae suae, non eam possint, nisi cum gravi incommodo adire: de quo Ordinarii esto iudicium. Idque fixum resideat, eum qui alieno ritu vel diu communicaverit, non propterea censendum mutasse ritum, sed in ceteris officiis omnibus perseverare Parocho suo addictum.

III. Sodalitates Religiosorum latinae, quae iuventuti instituendae in Oriente dant operam, si quo in collegio alumnos ritu orientali non paucos numerent, sacerdotem eiusdem ritus, Patriarcha consulto, apud se habeant ipsorum commodo alumnorum

ного, котрый бы радою або помочію восточного до принятія латиньского обряду наклонивъ, мае бути кромѣ суспензіи a divinis въ яку попадае ipso facto и прочихъ ôтъ конституціи »Demandatam« установленыхъ каръ, бути лишенымъ свого уряду и зъ того выключенымъ. Щобы той приписъ бувъ певнымъ и сильнымъ, приказуемъ, щобы одинъ примѣрникъ тогожь бувъ прибитымъ на церквахъ латинникôвъ.

II. Где бы не було священника свого обряду, котрому мôгъ бы восточный Патріярхъ поручити духовне управленье своихъ, мае душпастырство надъ ними обняти священникъ другого обряду, котрый при освященю тыхъ самыхъ сакраментальныхъ видôвъ, чи то опрѣснокôвъ чи квашеныхъ, употребляе; той мае бути предпочитанымъ, котрый употребляе ихъ пôсля восточного обряду. — Вѣрнымъ же есть свобôдно причащати ся пôсля котрого будь зъ обохъ обрядôвъ не лише въ тыхъ мѣстцевостяхъ, где нема церкви и священника свого власного обряду, якъ то установлено конгрегаціею о розширеню вѣры 8. Серпня 1893, но такожь и тамъ, где они задля дальшого ôтдаленя церкви до неи лише съ великою трудностію доступити можутъ, о чôмъ лишае ся судъ Ординаріеви. И належитъ стисло держати ся того, що если бы кто не знати якъ довго причащавъ ся въ чужôмъ обрядѣ, не мае уважати ся, яко бы змѣнивъ свôй обрядъ, но во всѣхъ прочихъ своихъ обовязкахъ принадлежатъ свому пароховн.

III. Если стоваришеня законнй латиньскй, котрй на востоцѣ занимаютъ ся выхованьемъ молодежи, въ своей колегіи маютъ бôльше число питомцѣвъ восточного обряду, то маютъ они въ порозумѣню съ Патріярхою удержувати священника того са-

ad missae sacrificium, ad sacram synaxim, ad catechesim patria lingua impertiendam ritusque explicandos; aut saltem diebus dominicis ceterisque de praecepto occurrentibus festis talem sacerdotem arcessant, ea officia praestiturum. Quam ob causam eisdem Sodalitatibus quaevis privilegia, etiam speciali mentione digna, quibus gaudeant ut alumni orientalis ritus, quamdiu in collegiis ipsarum degant, latinum sequantur, adempta esse omnia edicimus: de ritualibus autem abstinentiis servandis moderatores cum religiosa aequitate videant. — Item alumnis externis prospiciatur: quos ad proprias ipsorum ecclesias seu curias remitti aut perduci oportebit, nisi videatur eos cum internis ad eiusdem ritus officia admittendos.

IV. Eadem praescripta transferenda sunt, quoad fieri possit, ad Religiosarum Sodalitates, puellis educandis in asceteriis scholisque deditas. Quod si qua immutatio per tempora et res opportuna inciderit, ea non ante fiat quam Patriarchae consensus accesserit et venia Apostolicae Sedis.

V. Nova, ritu latino, iuventutis collegia vel domus Religiosorum utriusvis sexus ne in posterum aperiantur, nisi Apostolica Sede rogata et consentiente.

VI. Presbyteris tum latinis tum orientalibus, neque in suis, neque in alieni ritus ecclesiis, fas est quem quam absolvere a casibus qui suis cujusque Ordinariis sint reservati, nisi facultate ab eisdem permissa: qua in re quodvis privile-

мого обряду въ пользу питомцѣвъ въ цѣли ôтправляня св. литургіи, св. причастія, удѣлюваня катехизаціи въ ихъ матернôй бесѣдѣ и поясненя обрядôвъ; або маютъ що найменше въ недѣлѣ и приказанû праздники такого священника завôзвати, щобы всказанû услуги совершивъ. Зъ того поводу заявляемъ, що тымъ стоваришенямъ всякû, хоть бы особенной згадки достойнû привилеи якû они посѣдаютъ, именно, що питомцѣ восточного обряду, якъ довго позôстаютъ въ ихъ колегіяхъ, маютъ заховати латиньскій обрядъ, ôтнимаютъ ся, дотычно же захованя обрядовыхъ постôвъ маютъ рѣшати настоятелѣ закона пôсля совѣстной слушности. Такожь маютъ старати ся, щобы доходячû питомцѣ були посыланû або проваджені до ихъ церквей або парохій, если не уважае ся ôтповѣднымъ, щобы они разомъ съ питомцями въ заведенію перебуваючими припущенû були до обовязкôвъ того самого обряду.

IV. Тû самû приписы належитъ по можности розтягнути такожь на религійнû стоваришеня женьскû посвящаючû ся выхованю дѣвчатъ въ монастыряхъ и школахъ. Если бы за для обставинъ и ôтношень выдавала ся змѣна бути ôтповѣдною, то не може скорше предприняти ся, доки не наступитъ согласіе Патріярха и позволенье Апостольского Престола.

V. Новû колегіи для молодѣжи або монашескû домы обоего пола латиньского обряду маютъ въ будуще лише по запытаню и за согласіемъ Апостольского Престола бути ôтворенû.

VI. Не есть позволено ни латиньскимъ ни восточнымъ священникамъ ни въ своихъ власныхъ церквахъ ни въ церквахъ чужого обряду кого будь розрѣшати ôтъ случаѣвъ задержаныхъ его Епископови, кромѣ по одержанôй

gium, vel speciali mentione dignum, prorsus revocamus.

VII. Orientalibus qui ritum latinum, etiamsi ex pontificio rescripto, susceperint, revertere ad pristinum, Apostolica Sede exorata, licebit.

VIII. Mulieri latini ritus quae viro nupserit ritus orientalis, aeque ac mulieri orientali quae nupserit latino, integrum erit ut ad ritum viri, ineundo vel durante matrimonio, transeat: matrimonio autem soluto, resumendi proprii ritus libera erit potestas.

IX. Quicumque orientalis, extra patriarchale territorium commorans, sub administratione sit cleri latini, ritui tamen suo permanebit adsrciptus; ita ut, nihil diuturnitate aliave causa ulla suffragante, recidat in ditionem Patriarchae, simul ac in eius territorium revenerit.

X. Nulli, utriusvis sexus, Ordini vel Instituto religioso latini ritus, quemquam orientalem inter sodales suos fas erit recipere, qui proprii Ordinarii testimoniales litteras non ante exhibuerit.

XI. Si qua ex dissidentibus communitas vel familia vel persona ad catholicam unitatem venerit, conditione velut necessaria interposita amplectendi latini ritus, huic ritui remaneat ea quidem ad tempus adstricta, in eius tamen potestate sit ad nativum ritum catholicum aliquando redire. Si vero eiusmodi conditio non intercesserit, sed ideo ipsa communitas, familia, persona a latinis presbyteris administretur quia desint orientales, regre-

ôтъ него власти; въ тôмъ взглядѣ ôткликуемъ всякій хоть бы на особенну згадку заслугуючій привилей.

VII. Восточнымъ, котрй приняли латиньскій обрядъ хотъ бы на пôдставѣ папского рескрипту, мае бути свобôдно по упрошеню Апостольского Престола повернути до попередного обряду.

VIII. Женѣ обряду латиньского котра выйшла за мужа восточного обряду, такъ якъ женѣ восточного обряду, котра ôтдала ся за мужа латиньского обряду, есть позволено при заключеню и въ часѣ сопружества перейти на обрядъ свого мужа; по розвязаню же сопружества мае бути ей лишена свобода, свôй власный обрядъ на ново приняти.

IX. Кождый восточный перебуваючій по за областію патріярхальною мае стояти пôдъ душстаровництвомъ латиньского духовеньства, однако зôстати при своимъ обрядѣ, такъ що ôнъ безъ взгляду на протягъ часу або якій иншій повôдъ переходитъ пôдъ судовластіе Патріярхи, наколи поверне до его области.

X. Ніякому законови або религійнôй институціи обоего пола латиньского обряду не есть позволено принимати за свого члена восточного, котрый передъ тымъ не предложитъ свѣдоцтво свого Ординарія.

XI. Если зъ несоединеныхъ яка громада, родина або особа до церковнои едности поверне пôдъ выразнымъ условіемъ, що хоче належати до латиньского обряду, то може часово до того обряду належати, однаковожь оставляе ся ей свобода пôзнѣйше повернути до свого родимого обряду. Если же не поставлене таке условіе, тôлько що така громада, родина або особа лише длятого стоитъ пôдъ душпастырствомъ латиньскихъ священникôвъ, понеже

diendum ipsi erit ad ritum suum, statim ut sacerdotis orientalis fuerit copia.

XII. Matrimoniales et ecclesiasticae, quaecumque sint causae, de quibus ad Apostolicam Sedem appellatio fiat. nequaquam Delegatis Apostolicis definiendae nisi aperte ea iusserit, committantur, sed ad sacrum Consilium christiano nomini propagando omnino deferantur.

XIII. Patriarchae Graeco Melchitae iurisdictionem tribuimus in eos quoque fideles eiusdem ritus qui intra fines Turcici Imperii versantur.

Praeter istas peculiares cautiones atque ex iure praescripta, maxime Nos tenet cura, quod supra attigimus, ut condantur opportunioribus in Oriente locis seminaria, collegia, instituta omne genus, eaque prorsus ad iuvenes incolas ipso ritu patrio formandos in suorum auxilia. Hoc propositum, in quo dici vix potest quanta religioni inhaereat spes, studiose Nos aggredi, prolixisque subsidiis provehere, affluente, ut confidimus, catholicorum ope, deliberatum habemus. Sacerdotum indigenarum operam, quippe et convenientius impensam et cupidius accep tam, multo futuram quam advenarum fructuosiorem, paulo fusius est a Nobis monstratum in encyclicis litteris quas dedimus superiore anno de collegiis clericorum in Indiis Orientalibus constituendis. — Ita porro sacrae iuventutis institutioni semel consulto, profecto studiis rei theologicae et biblicae apud Orientales accrescet honos; vigebit linguarum veterum eruditio aeque ac in recentibus sollertia; doctrinae et litterarum census quo Patres eorum scriptoresque abundant, in commune bonum, largius proficiet: eo demum peroptato exitu, ut sacerdotii catholici emergente doctrina in-

восточныхъ нема, то мае повернути до свого обряду, якъ лише буде восточный священникъ.

XII. Сопружескй и якй будь церковнй справы, въ котрыхъ апелюе ся до Апостольского Престола, не можуть бути данй до рѣшеня делегатови Апостольскому, хиба бы выразно той мавъ наказано, но маютъ бути безусловно предложенй святôй конгрегаціи о розширеню вѣры.

XIII. Греко-мелхицкимъ Патріярхамъ надаемо судовластіе надъ всѣми вѣрными того самого обряду, котрй перебуваютъ внутръ державы турецкои.

Кромѣ сихъ специяльныхъ застереженъ и приписôвъ правныхъ, занимае Насъ, якъ уже высше сказались мо найбôльше старанье, щобы на востоцѣ въ ôтповѣдныхъ мѣсцевостяхъ основати семинаріи, колегіи, заведеня рôжного рода и то совсѣмъ для образованя молодыхъ людей въ ихъ родимôмъ обрядѣ, щобы своимъ родакамъ подавали духовну помôчь. Мы постановили, до того для религіи невымовно многонадѣйного предпринятія приступити, и уповаючи на щедрôсть католикôвъ, богатыми средствами вспирати. Бо що дѣятельнôсть священникôвъ тамошныхъ и ôтповѣднѣйша и приступнѣйша а затымъ и успѣшнѣйша буде якъ чужихъ прибыльцѣвъ, показалисьмо въ енциклицѣ выданой Нами въ р цѣ минувшôмъ о основаню духовныхъ семинарій въ восточныхъ Индіяхъ. Если такимъ чиномъ разъ зарадитъ ся образованю духовному молодежи, то певно доступятъ чести богословскй и библійнй науки у восточныхъ, знаніе старинныхъ языкôвъ буде такъ само процвитати якъ старанне образованье въ иншихъ языкахъ. Скарбъ учености и умѣетностей въ котрôмъ ихъ отци и писателѣ суть такъ богатй буде

tergrique exempli laude praelucente, propensius ejusdem matris complexum fratres dissidentes requirant. Tum vero si ordines cleri animos, studia, actionem caritate vere fraterna sociaverint, certe, favente et ducente Deo, dies maturabitur auspicatissima, qua, occurrentibus omnibus in *unitatem fidei et agnitionis Filii Dei*, plene ex eo perfecteque *totum corpus compactum, et connexum per omnem iuncturam subministrationis, secundum operationem in mensuram uniuscuiusque membri, augmentum corporis facit in aedificationem sui in caritate.* [1]) Ea nimirum gloriari unice potest Christi vera esse Ecclesia, in qua aptissime cohaereat *unum corpus et unus spiritus.* [2])

Haec universa et singula, quaecumque sunt a Nobis decreta, minime dubium quin Venerabiles Fratres Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi quovis erientali ritu catholici, pro ea qua praestant tum in Cathedram Apostolicam et in Nos pietate, tum suarum sollicitudine Ecclesiarum, omni sint reverentia et obtemperatione suscepturi, idque sedulo effecturi ut eorumdem observantia, ab iis quorum inter est, plena consequatur. — Copia vero fructuum, quos inde augurari licet et iure optimo expectare, valde ex opera eorum proveniet qui gerunt personam Nostram per Orientem christianum. Delegatis propterea Apostolicis com-

[1]) Eph IV. 13, 16.
[2]) Ib. 4

дальше ширити ся, а въ кôнци той вельми желательный успѣхъ, що въ наслѣдокъ знаменитого умѣетного образованя католицкого духовеньства и свѣтячого примѣру ихъ ненаганного житя ôтлученû братя охотнѣйше повернутъ до лона матернои церкви. Тогды же, коли чины духовеньства свои мысли, науки и дѣятельнôсть получатъ съ правдивою братнею любовіею, певно наступитъ скорше пôдъ покровомъ и управленьемъ Божимъ той щасливый день, въ котрôмъ всѣ поспѣшатъ до едности вѣры и познанія Сына Божія и такъ цѣлковито и совершенно изъ негоже все тѣло составляемо и счинѣваемо приличнѣ, всяцѣхъ осязаніемъ подаянія, по дѣйству въ мѣрѣ единыя коеяждо части, возращеніе тѣла творитъ въ созданіе самого себе любовію. [1]) Понеже лише тая церковъ може похвалити ся що есть правдивою церквою Христа въ котрôй якъ найстислѣйше полученû одно тѣло и одинъ духъ. [2])

Нема найменшого сомнѣнія, що пречестнû братя, католицкû Патріярхи, Архіепископы и Епископы якогобудь восточного обряду при тôмъ ôтличнôмъ привязаню до Апостольского престола и до Насъ и старанности о свои церкви всѣ ôтъ Насъ предпринятû постановленя въ цѣлости и въ частности съ всякимъ почитаньемъ и повинованьемъ пріймутъ, и на певне захованье зъ стороны тыхъ, до котрыхъ се належитъ старанно будутъ наставати. — Богатство же плодôвъ, котрыхъ зъ того можь надѣяти ся и повнымъ правомъ ожидати, окаже ся сильно зъ дѣятельности тыхъ, котрû на Востоцѣ Нашу особу заступаютъ.

[1]) Ефес. IV. 13, 16.
[2]) Ефес. IV. 4.

mendatissimum volumus ut illarum gentium tradita a maioribus instituta honore debito vereantur: Patriarcharum auctoritatem quo par est obsequio, colant, colendam curent; atque in officiorum cum eis permutatione, consilium expleant Apostoli: *Honore invicem praevenientes*:[1]) Episcopis, clero et populo studiosum ac benevolentem animum probent; eumdem plane spiritum in se referentes, quo Ioannes Apostolus agebatur, quum Apocalypsim dedit *septem ecclesiis quae sunt in Asia*, inscripta salutatione: *Gratia vobis et pax ab eo qui est, et qui erat, et qui venturus est:* [2]) in omnique agendi ratione sese praestent eos, qui vere habeantur nuntii digni conciliatoresque sanctae unitatis inter Orientales Ecclesias et Romanam, quae centrum eiusdem est unitatis et caritatis. — Haec ipsa similiter sentiant, similiter peragant, hortatu iussuque Nostro, sacerdotes latini, quotquot in eisdem regionibus egregios labores obeunt ad sempiternam animorum salutem: religiose in obedientia Romani Pontificis laborantibus, tunc vero dabit Deus ampla incrementa.

Igitur quaecumque his litteris decernimus, declaramus, sancimus, ab omnibus ad quos pertinet inviolabiliter servari volumus ac mandamus, nec ea notari, in controversiam vocari, infringi posse, ex quavis, licet privilegiata causa, colore et nomine; sed plenarios et integros effectus suos habere, non obstantibus Apostolicis, e-

[1]) Rom. XII, 10.
[2]) Apoc. I, 4.

Протое поручаемъ Апостольскимъ делегатамъ якъ найусильнѣйше, щобы они предками переданымъ установленямъ тыхъ народôвъ оказовали належиту честь, повагу Патріярхôвъ съ управненою услужностію почитали и пôдносили а въ урядовôмъ сношеню съ ними послѣдовали совѣту Апостола: „честію другъ друга больша творяще, [1]) для Епископôвъ, духовеньства и народа оказовали ся охотными и благосконными, и того духа представляли, котрымъ давъ ся вести Апостолъ Іоаннъ, коли Апокалипсисъ „седмимъ церквамъ, яже суть въ Асіи“ посвятивъ съ поздоровленьемъ: „Благодать вамъ и миръ отъ сущаго, и иже бѣ и грядущаго“ [2]) и въ цѣлôмъ своимъ поступованю такъ вели ся, щобы яко правдивû посланники и посредники святои едности межи восточными церквами и церквою римскою явили ся, котра есть средоточіемъ едности и любови. — Такъ само мають пôсля Нашого упôмненя и Нашого приказу бути успособлеными и дѣлати всѣ латиньскû священники, котрû въ тамошныхъ околицяхъ ôтдають ся такъ знаменитымъ трудамъ для вѣчного спасенія душь; если будутъ совѣстно трудити ся въ послушеньствѣ для римского Папы, то подасть имъ Богъ богате жниво.

Хочемо и приказуемъ, щобы все що Мы въ тôмъ письмѣ розпоряджаемъ, поясняемъ и постановляемъ було ненарушимо заховане всѣми, котрыхъ то дотычитъ, изъ ніякого хоть бы на якôмъ привилею почиваючого поводу, предлогу або титулу не може бути перечене, оспорюване и переступлене, а мае мати свою певну и ненарушиму

[1]) Рим. XII, 10.
[2]) Апок. I, 4.

tiam in generalibus ac provincialibus conciliis editis, constitutionibus, nec non quibusvis etiam confirmatione Apostolica vel quavis alia firmitate roboratis statutis, consuetudinibus ac praescriptionibus; quibus omnibus, perinde ac si de verbo ad verbum hisce litteris inserta essent, ad praemissorum effectum, specialiter et expresse derogamus et derogatum esse volumus, ceterisque in contrarium facientibus quibuscumque. — Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, manuque Notarii subscriptis et per constitutum in ecclesiastica dignitate virum suo sigillo munitis, eadem habeatur fides quae praesentibus hisce Litteris haberetur ostensis.

Datum Romae apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo quarto, pridie calendas decembres, Pontificatus Nostri decimo septimo.

A. Card. Bianchi. — C. Card. de Ruggiero.
Pro-Datarius.

VISA

De Curia I. De Aquila e Vicecomitibus

Loco † Plumbi.

Reg. in Secret. Brevium

I. Cugnoni.

силу, такъ що Апостольскѝ конституціи, хоть бы выданѝ були на вселеньскихъ або провинціяльныхъ соборахъ, або ôтъ Апостольского Престола или кого будь потвердженѝ статута, звычаи або привилеи противити ся не можутъ, котрѝ то всѣ, якъ бы слово въ слово були въ симъ письмѣ помѣщенѝ, въ цѣли наданя силы предлежачому ôткликуемъ симъ специяльно и выразно, и хочемо щобы було ôткликане такожь все проче, що тому противило бы ся. — Хочемо, щобы примѣрникамъ сего письма, такожь печатанымъ, если они суть рукою нотаря пôдписанѝ и печатію особы занимаючои достоиньство католицке заосмотренѝ, оказовано ту саму вѣру якъ сему письму, коли будутъ предложенѝ.

Дано въ Римѣ при св. Петрѣ въ роцѣ вочеловѣченя Господа 1894 27. листопада въ сѣмнатцятôмъ Нашого Понтификату.

А. Кард. Бянки — Кард. де Руджіеро.
Про-Дат.

І. Куньони.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 19. Лютого 1895.

Ч. 14. Ч. 868.

О жертвахъ на будову церкви въ Курылôвцѣ.

„Одозва. На самôмъ пôвнôчнôмъ кранци Галичины при границѣ Російской, находитъ ся убоге, населеніемъ не велике а частыми наводненіями рѣки Сяна зруйноване и матеріяльно подупавше село Курылôвка повѣта Ланцуцкого.

Въ тôмъ селѣ по при латиньскôмъ величавôмъ костелѣ находитъ ся и ста-

ренькая деревляна Церковъ существуюча отъ непамятныхъ часôвъ, котра ôтъ старости клонитъ ся къ упадку и въ своимъ цѣлковито зруйнованôмъ станѣ не отвѣчае своей высокой цѣли т. е. службѣ Божой и молитвѣ. Прото жителѣ села того постановили взнести на хвалу Бога новый дôмъ Божій и комитетъ церковный починивъ отвѣтнй кроки.

Но понеже присѣлки Ожанна, Ржухôвъ и Бриска воля входячи въ обемъ парохіи Курылôвка отказали помôчъ свою при будовѣ новои Церкви маючи старатися о свои филіальнй Церкви, прото комитетъ церковный обавляючися вторихъ Тучапъ, безъ примусу конкурованя до новой будовы, полишивъ ихъ на сторонѣ, а самъ съ жителями лише Курылôвки приступае къ постройцѣ нового храма Божого. А що число душъ въ Курылôвцѣ мале и непосильне до такъ великого дѣла, отнесъ ся комитетъ церковный до Высокого ц. к. Намѣстництва въ Львовѣ о призволенье збираня складокъ, на що до Ч. 64 зъ дня 6. Сѣчня 1895 получивъ позволенье збираня складокъ въ цѣлôмъ краю. Прото нинѣшною одозвою хоче комитетъ церковный откликнутися до жертволюбія Высокопочтенныхъ и дорогихъ Землякôвъ а особенно до знаного всѣмъ жертволюбія Всеч. нашого Священьства, щобы они своими лептами и своимъ благосклоннымъ вліяніемъ на провизорôвъ церковныхъ и начальникôвъ громадскихъ дабы и тіи изъ своихъ касъ чимъ то, на постройку Церкви въ Курылôвцѣ причинилися.

Мы будемъ Вамъ дуже благодарити а Господь Богъ милостивыхъ помилуе. Благосклоннй жертвы просимъ посылати пôдъ адресомъ: Комитетъ церковный гр. кат. въ Курылôвцѣ почта Курылôвка (коло Лежайска). Ѳома Шумыло в. р Предсѣдатель Комитета и парохъ Курылôвки.“

Сію одозву препоручаесь Всеч. епархіальному Священьству щирому попеченю, не токмо зо взгляду убожества парохіянъ, но такожде зо взгляду на тяжелое время для нашего св. обряда и нашой матери св. руской церкви.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 20. Лютого 1895.

Ч. 15.

Ч. 1031.

Конкурсъ на опорожненй парохіи.

Съ речинцемъ убѣгательства до дня 13. Мая 1895 выставляютъ ся на конкурсъ слѣдуючй парохіи:

1. Горянка, деканата Балигородского наданя приватного
2. Гочевъ „ „ „ „
3. Крыве ad Тѣсна, деканата Балигородского, наданя приватного.
4. Рябе, деканата Балигородского, право патрона почивае.
5. Долины, деканата Бѣцкого, наданя приватного

6. Шумячъ, деканата Высочаньского, право патроната почивае.
7. Липье, деканата Жукотыньского, право патрона почивае.
8. Днѣстрикъ дубовый, деканата Жукотыньского, право патрона почивае.
9. Береги гôрнѝ, деканата Затварницкого, наданя приватного.
10. Хмѣль, деканата Затварницкого, наданя приватного.
11. Дубрôвка, деканата Канчуцкого, наданя приватного.
12. Воля цеклиньска, деканата Дукляньского, наданя приватного.
13. Чорнорѣки, деканата Коросняньского, наданя приватного.
14. Белзецъ, деканата Потелицкого, наданя приватного.
15 Токарня, деканата Сяноцкого, наданя приватного.
16. Липовецъ, деканата Любачôвского, наданя приватного
17. Самбôръ, дек. Самбôрского, ц. к. наданя.
18. Свидникъ, деканата Старосамборского, наданя приватного.
19. Смôльникъ, дек. Затварницкого, право патрона почивае.

От ъ Еп. Консисторіи

Перемышль, дня 26. Лютого 1895.

Хроника.

Въ пропозицію принятѝ:

Ч. 600 На парохію Кукизôвъ деканата Куликôвского: 1. Концевичь Георгій, 2. Липиньскій Іосифъ, 3. Годованьскій Петръ, 4. Насальскій Володимиръ 5. Жарскій Михаилъ, 6 Пелехъ Іосифъ, 7. Винницкій Корнилій, 8. Мельникъ Артемій, 9. Добряньскій Альбинъ, 10. Поляньскій Іоаннъ, 11. Трешневскій Михаилъ.

Ч. 596. На парохію Кунинъ деканата Жовкôвского: 1. Подляшецкій Теофиль, 2 Нероновичь Викторъ, 3 Венгриновичь Михаилъ, 4. Панасѣньскій Левъ, 5. Гвоздовичь Игнатій, 6. Омеляньскій Евгеній, 7. Крайчикъ Илія, 8. Сапрунъ Теодоръ, 9. Подолиньскій Филимонъ, 10. Мацускій Левъ, 11. Годованьскій Петръ, 12. Насальскій Володимиръ, 13. Сѣнкевичь Анатоль, 14. Жарскій Михаилъ, 15. Скородыньскій Таддей, 16. Вишневскій Николай, 17. Охничь Василій, 18. Брунецъ Алексій, 19. Левицкій Володимиръ, 20. Кордасевичь Викторъ 21. Гумецкій Юліянъ, 22. Мельникъ Артемій. 23. Моравскій Іеронимъ, 24. Киричиньскій Стефанъ, 25. Романовскій Василій, 26. Струсевичь Александеръ, 27. Чичиловичь Сімеонъ, 28. Раставецкій Щастный, 29. Поляньскій Іоаннъ, 30. Гичко Михаилъ, 31. Дуркотъ Теодозій, 32. Дуркотъ Петръ.

Ч. 615. На парохію Вôйско, деканата Добромильского: I. Лысякъ Володимиръ, II. Крыницкій Іоаннъ, III. Ильницкій Генрикъ, въ списѣ: 1. Каламунецкій Илія, 2. Хлопецкій Едвардъ, 3. Гвоздовичь Игнатій, 4. Савула Теодоръ, 5. Копы-

стяньскій Антоній, 6. Рудавскій Кириллъ, 7. Созаньскій Владиславъ 8. Копыстяньскій Іеронимъ, 9. Негребецкій Іоаннъ, 10. Голіянъ Іоаннъ, 11. Петрыкъ Стефанъ.

Ч. 931. На парохію Близянка, деканата Коросняньского: Хилякъ Петръ.

Презенты получили:

Ч. 603. О. Заремба Іосифъ, на Явôрникъ, деканата Яслиского.
„ 915. „ Демянчикъ Іоаннъ, на Крамарôвку, деканата Порохницкого.
„ 917. „ Шумило Михаилъ, на Цыкôвъ, деканата Нижанкôвского.
„ 944. „ Яремкевичь Александеръ, на Крехôвъ, деканата Жовкôвского.
„ 1012. „ Гичко Михаилъ, на Прислôпъ, деканата Высочаньского.

Сопомочництва получили:

Ч. 856. О. Савойка Теодоръ въ Тартаковѣ, деканата Сокальского.
„ 881. „ Пирожокъ Михаилъ въ Осердовѣ, деканата Белзкого.

Ч. 943. О. Кмицикевичь Стефанъ получивъ завѣдательство въ Ростайнôмъ, деканата Дукляньского.

На фондъ будовы и реставраціи церквей зложили:

Ч. 912. Куликôвскій урядъ деканальный надославъ квоту 17 зл, котру зложили: Поляньскій Теофиль 1 зл., церковъ въ Дорогошовѣ вел. 50 кр., церковъ въ Дорогошовѣ мал. 50 кр., Мацюракъ Северинъ 50 кр., Левицкій Володимиръ 50 кр., Должицкій Кароль 50 кр., церковъ въ Зѣболкахъ 1 зл., Федевъ Іоаннъ 50 кр., церковъ въ Ременовѣ 50 кр., церковъ въ Вислобокахъ 50 кр., Мосьевичь Володимиръ 50 кр., церковъ въ Новомъ Селѣ 25 кр., церковъ въ Кошелевѣ 25 кр. Залитачь Михаилъ 50 кр., Метеля Модестъ 50 кр. церковъ въ Цеперовѣ 1 зл., Жарскій Михаилъ 50 кр, церковь въ Стронятынѣ 50 кр, церковъ въ Подлѣскахъ 50 кр., Матковскій Климентій 1 зл., Кашубиньскій Юліянъ 1 зл., церковъ въ Колоденци 1 зл., Телесницкій Димитрій 50 кр., Кокотайло Василій 1 зл., церковъ въ Колоднѣ 1 зл., церковъ въ Печихвостахъ 1 зл.

Отъ Еп. Ординаріята

Перемышль, дня 2. Марта 1895.

† Юліанъ
Епископъ.

Тупомъ С. Ф. Піонткевича въ Перемышли.